

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. przyznaje adwokatowi J. T. Kancelaria Adwokacka w G. od
Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) powiększoną o stawkę należnego podatku od
towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej świadczonej na rzecz wnioskodawcy z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) - w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E. o prawo do emerytury, oddalił apelację wnioskodawcy A. S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w E. z dnia 26 kwietnia 2016 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 23 lipca 2015 r., odmawiającej przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

W ocenie Sądu drugiej instancji, wobec niezakwalifikowania jako pracy w

szczególnych warunkach, okresów pracy wnioskodawcy jako palacza oraz traktorzysty, wnioskodawca nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i nie spełnił w związku z tym przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43, dalej „rozporządzenie”), poprzez błędną wykładnię i uznanie, że wnioskodawca wykonując pracę w okresie od dnia 4 listopada 1987 r. do dnia 31 marca 1993 r. nie wykonywał jej w warunkach szczególnych, podczas gdy praca wykonywana przez wnioskodawcę spełniała przesłanki określone w rozporządzeniu jako praca palacza kotłów nieautomatyzowanych typu przemysłowego (Wykaz A Dział XIV pkt 1 rozporządzenia), w konsekwencji okres ten powinien być zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych, oraz art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia przez błędną wykładnię i przyjęcie, że praca w szczególnych warunkach, tj. praca kierowców ciągników (Wykaz A Dział VIII pkt 3 rozporządzenia) musi być wykonywana w branży obejmującej transport i łączność, podczas gdy zasadnicze znaczenie dla przyjęcia, że praca wykonywana była w warunkach szczególnych połączonych ze szkodliwością uprawniającą do nabycia emerytury w obniżonym wieku, ma okoliczność, że wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę traktorzysty, którą można zakwalifikować jako pracę kierowcy ciągnika w rozumieniu rozporządzenia.

W oparciu o wskazane zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach wraz z orzeczeniem o kosztach pomocy prawnej świadczonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości lub w części.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „wobec rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w [...] przepisów prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujące niezgodnym z prawem rozstrzygnięciem, które to uchybienie w niewątpliwy sposób wpłynęło na wynik przedmiotowej sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność

będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Powyższych pełnomocnik wnioskodawcy nie spełnił, natomiast uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z oceną ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, co do spełnienia przesłanki legitymowania się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wymaganych przy nabyciu prawa do dochodzonego świadczenia.

Ogólnie należy także przypomnieć - za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05 (OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306), że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy emerytalnej. Ponadto, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego zatrudnienie traktorzysty przy pracach polowych w rolnictwie nie stanowi pracy w szczególnych warunkach określonej w wykazie A, dział VIII, poz. 3 rozporządzenia, czyli pracy kierowcy ciągnika w transporcie. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 2016 r., III UK 1/16 (niepublikowany), pracą w szczególnych warunkach jest praca kierowcy ciągnika, a nie praca traktorzysty. Gdyby praca traktorzysty miała swoje uzasadnienie jako praca w szczególnych warunkach, to niewątpliwie tak ująłby ją prawodawca w rozporządzeniu. Wówczas w pierwszej kolejności odpowiedni zapis znalazłby się w dziale X wykazu A, dotyczącym rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono, uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy zgodnie z § 15 ust. 2 i 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

